

Jóel könyve és a laodiceai Hetednapi Adventista Egyház – Negyvenegyedik szám

Jeff Pippenger

2026-02-05

Negyvenegyedik szám

Mózes harmadik könyve huszonharmadik fejezete bemutatja a tavaszi és az őszi ünnepeket, és az ünnepek ábrázolása szerkezetében, valamint a kezdő és a záró szerkezetnek az átfogó szerkezeten belüli tökéletes összhangjában is isteni mélységű. A tavaszi ünnepek és az őszi ünnepek egymással összhangban állnak. A fejezet újra és újra bizonyosságot tesz Palmoniról, a csodálatos számlálóról. A fejezet szilárdan és csodálatos módon kapcsolódik a száznegyvennégyezerre vonatkozó utolsó napi üzenethez.

A „23” szám az engesztelést jelképezi, amely az istenség és az emberség egyesülése. A Leviticus neve a száznegyvennégyezer papságát jelképezi, mert minden próféta az utolsó napokról szól, és az utolsó napok papjai azok, akiket Péter szent papságként azonosít. Péter szent papsága a bölcsék, akik megértik a tudás gyarapodását, amely az Éjféli Kiáltás üzenetét létrehozza. A balgák, vagy a gonoszok, ahogyan Dániel azonosítja őket, elutasítják a tudás gyarapodását, és Hóseás tudatja velünk, hogy emiatt papként elvettetnek.

Népem elvész, mert nincs ismerete; mivel te megvetted az ismeretet, én is megvetlek téged, hogy ne légy papom előtt; mivel elfeledkeztél Istened törvényéről, én is elfeledkezem gyermekeidről. Amilyen mértékben megsokasodtak, olyan mértékben vétkeztek ellenem; ezért dicsőségüket gyalázattá változtattam. Hóseás 4:6–7.

Efraim részegeseinek, akiket Ézsaiás a „dicsőség koronájának” is nevez, dicsősége „gyalázattá” változik. Hóseás kifejezetten azonosítja, hogy azok, akik elutasítják az utolsó napokban való ismeret gyarapodását, a laodiceai Hetednapi Adventista egyház, mert ezt jegyezte fel: „Az én népem.” Az ő népe papként elvettetik, és ez a végső, negyedik nemzedékben történik, mert ő elfelejti gyermekeiket, és a gyermekek az utolsó nemzedéket jelképezik.

Engesztelés

A „Leviticus 23” cím jelentése: „a száznegyvennégyezer papságának engesztelése”. Ezt az igazságot pusztán a könyv nevéből a fejezetszámmal összefüggésben le lehet vezetni. Az engesztelés, amelyről a Leviticus huszonhárom szól, azt jelenti: „eggyé tétel”, és az istenség és az emberi természet egyesítését jelöli. Ezt az egyesülést Isten Igéjében jelképek sokasága ábrázolja, amelyek közül az egyik az, hogy az emberi templomnak egyesülnie kell az isteni templommal.

Az emberi templom váza „23” férfi és „23” női kromoszómából áll. Péter úgy azonosítja a száznegyvennégyezer papságát, mint „lelki házat”. E kromoszómák egyesülnek, miként a férfi és a nő, és amit Isten egybekötött, ember azt el ne válassza. A házasság egy másik jelképe az egy-gyé-válásnak. A „23.” Leviticus a Mennyei Főpap templomának és a papok templomának

egyesülését jelenti, akik a száznegyvennégyezren.

Huszonkét vers

A tavaszi ünnepeket Mózes harmadik könyve huszonharmadik fejezetének első huszonkét verse ábrázolja, az őszi ünnepeket pedig a fejezet utolsó huszonkét verse. Az utolsó vers a negyvennegyedik vers, amely 1844 jelképe, amikor a hetedik hónap tizedik napján megkezdődött az engesztelés ellenképi napja, Mózes harmadik könyve huszonharmadik fejezetének beteljesedéseként. A huszonharmadik fejezet két huszonkét versből álló időszakra oszlik; mindkét huszonkét versből álló időszak logikailag összekapcsolódik azáltal, hogy ünnepek, ugyanakkor logikailag el is különülnek Krisztusnak az udvarban és a szenthelyen végzett szolgálata által, amelyet a tavasz jelképez, valamint a Szentek Szentjében végzett szolgálata által, amelyet az őszi jelképez.

22

Mind a tavaszi, mind az őszi ünnepeket huszonkét vers képviseli, és e versek összhangban állnak a héber ábécé tanúságával, amely „22” betűből áll. A „22” a „220” tizede, amely az istenség és az emberiség egyesülésének jelképe. A „220” egyaránt a Júda szétszórásának 2520 évének, valamint az Engesztelés Napjáig tartó 2300 évnek a kezdetét jelöli. A 2520 kiindulópontja Kr. e. 677 volt, a 2300-é pedig Kr. e. 457; ezáltal a kétszázhusz év azonosítatik Isten serege eltiprásának próféciaja és Isten szentélye eltiprásának próféciaja közötti összekötő kapocsként. Mindkét prófécia az antitipikus Engesztelési Nap 1844. október 22-i érkezésével ért véget.

Azon a napon vette kezdetét Krisztus munkája az emberi templomnak az isteni templommal való egyesítésében, és abban az időben mind a Habakuk 2:20, mind a János 2:20 beteljesedett. Habakuk azonosította, hogy az Isteni akkor a Szentek Szentjében volt, János pedig feljegyezte, hogy a millerita templom, amelynek hit által be kellett lépnie abba a Szentek Szentjébe, betöltötte a negyvenhat éves időszakot, amely 1798-tól 1844-ig a millerita emberi templom felépítését jelölte. A „46” éves történelmet, amely „23”-ból és „23”-ból áll, William Miller munkája szemlélteti, aki először 1831-ben kezdte hirdetni e történelem üzenetét, „220” évvel a King James Biblia kiadása után. Az 1611-ben kiadott Isteni Ige „220” évvel később, 1831-ben egyesült egy emberi hírvívővel. Mind a tavaszi, mind az őszi ünnepeket „22” vers képviseli.

Ugyanazon tárgykör negyvennégy verse, két-két sorba rendezve, prófétai értelemben azt kívánja meg, hogy az első huszonkét verset a következő huszonkét vers fölé helyezzük. Amikor a két sort így egymáshoz igazítjuk, egyesítjük az udvarnak és a szenthelynek a tavaszi ünnepekben jelképezett szolgálatát Krisztusnak a Szentek Szentjében végzett munkájával. E prófétai szinten ez két templom egyesítését jelképezi, ami Krisztus engesztelő munkáját szemlélteti.

Amikor az egytől huszonkettőig terjedő versek a huszonháromtól negyvennégyig terjedő versekkel összhangba kerülnek, olyan prófétai vonal rajzolódik ki, amelyről a héber ábécé huszonkét betűje tesz tanúságot, valamint a „22” szám által jelképezett szimbolika, továbbá az ünnepek által képviselt szimbolika is, összhangban e ünnepek beteljesedésével a szent történelemben.

A tavaszi ünnepek kezdete először a hetedik napi szombatot jelöli meg, az őszi ünnepek vége pedig a hetedik évi szombatot azonosítja. Krisztus, mint Alfa és Ómega, a szombatot a „22” két tanújának elejére és végére helyezte a száznegyvennégyezer papságának vonalában.

A hetedik napi szombat volt a különleges világosság az engesztelés előképes nagy napjának kezdetén, 1844-ben, és a hetedik évi szombat világossága a végén ragyog. A hetedik napi szombat egyúttal Mózes harmadik könyve „23.” fejezetének első szent gyülekezése volt, miként a hetedik évi szombat a fejezet utolsó szent gyülekezése. A szombat a pap vonalának alfája és ómegája a „23.” fejezetben. Az első, vagyis a hetedik napi szombat a száznegyvennégyezer papságának alfája, az utolsó, vagyis a hetedik évi szombat pedig a száznegyvennégyezer papságának ómegája.

„Azok, akik közösségben élnek Istennel, az Igazság Napjának világosságában járnak. Nem gyalázzák meg Megváltójukat azért, hogy megrontják útjukat Isten előtt. Mennyei világosság ragyog rájuk. Amint e föld történelmének végéhez közelednek, Krisztusról való ismeretük, valamint a rá vonatkozó próféciák ismerete nagymértékben gyarapodik. Isten szemében végtelen értékűek; mert egységben vannak az ő Fiával. Számukra Isten Igéje felülmúlhatatlan szépségű és kedvességű. Látják annak fontosságát. Az igazság feltárul előttük. A megtestesülés tanát szelíd ragyogás övezi. Látják, hogy a Szentírás az a kulcs, amely minden titkot megnyit és minden nehézséget megold. Azok, akik nem voltak hajlandók befogadni a világosságot és a világosságban járni, képtelenek lesznek megérteni a kegyesség titkát; de akik nem haboztak felvenni a keresztet és követni Jézust, világosságot fognak látni Isten világosságában.” The Southern Watchman, 1905. április 4.

Itt, „e föld történelmének vége felé”, az ellenképi engesztelési nap végén, a „megtestesülés tana” „szelíd” ragyogással ruháztatik fel, miként a hetednapi szombat tana az ellenképi engesztelési nap kezdetén.

„Jézus felemelte a láda fedelét, és megláttam a kőtáblákat, amelyekre a Tízparancsolat volt írva. Elcsodálkoztam, amikor a tíz rendelkezésnek éppen a közepén megláttam a negyedik parancsolatot, amelyet gyengéd fényudvar övezett. Az angyal ezt mondta: »Ez az egyetlen a tíz közül, amely meghatározza az élő Istent, aki megteremtette az eget és a földet, és mindazt, ami azokban van. Amikor a föld alapjai lerakattak, akkor vettetett meg a szombat alapja is.«” Testimonies, 1. kötet, 75.

A hetedik napi szombat, amely „alap”, a Lévitikus „23”-at kezdi, és a hetedik évi szombat zárja le a papok bizonyágtételét, amint azt a tavaszi és őszi ünnepek ábrázolják. A hetedik évi szombat azt a templomot jelképezi, amely az alapra épül. A végén álló hetedik évi szombatot a 2,520 jelképezi, miként a hetedik napi szombatot a 2,300. A hetedik évi szombat a „megtestesülés tanát” jelképezi. A hetedik napi szombat a Teremtő jele, a hetedik évi szombat pedig az istenségnek az emberi természettel való egyesülésének jele.

A vonalak összehangolása

Ha a tavaszi ünnepeket összevetjük az 3Mózes huszonharmadik fejezetében található őszi ünnepekkel, a páska ünnepét másnap a hét napig tartó kovásztalan kenyerek ünnepe követi, és az első zsengék ünnepe a hét napig tartó kovásztalan kenyerek ünnepének kezdete utáni napon

következik. Három útjelző három nap alatt.

A kovásztalan kenyerek ünnepét alkotó hétnapos időszak szent gyülekezéssel kezdődik, és ugyanazzal végződik. A kovásztalan kenyerek ünnepének kezdetét követő napon elérkezik a zsenge ünnepe, amely magában foglalja a tavaszi árpa zsengeáldozatát. A pünkösöd, amelyet a hetek ünnepének is neveznek, a zsenge ünnepe után ötven nappal következik, s ez jelöli egy hét hétből álló időszak kezdetét, amely a negyvenkilencedik napon ér véget, és ezt követi a pünkösöd, vagyis az ötvenedik nap.

A páska tizennegyedikének estéjén kezdődik. A páska nem szent gyülekezés.

Ezután, a tizenötödik napon kezdődik a hét napig tartó kovásztalan kenyerek ünnepe. A hét napig tartó ünnep első és utolsó napja szent gyülekezés.

Másnap, a tizenhatodik napon elérkezik a zsengek napja. Ekkor kezdődik a hét hét, amelyet a pünkösöd ünnepe jelöl, és a pünkösöd egyike annak a hét szent gyülekezésnek, amelyeket a tavaszi és őszi ünnepek jelképeznek. A zsengek ünnepe nem szent gyülekezés.

Azután a hetedik hónap első napján, a kürtzengés ünnepén, szent gyülekezés van.

Az engesztelés napja, a hetedik hónap tizedik napján, szent gyülekezés, de nem ünnep.

A sátoros ünnep első napja szent gyülekezés. A hét napig tartó ünnep után következik a sátorok nyolcadik napja, noha a nyolcadik napot az ünnepek által jelképezett időszakokon kívülállónak tekintik. Az a nyolcadik nap szent gyülekezés.

Ez hét szent gyülekezést jelent, ha beleszámítjuk a hetedik napi szombatot, amely bevezeti az ünnepeket. Hét szent gyülekezés és hét ünnep, jóllehet ezek másként igazodnak egymáshoz, mint a szent gyülekezések. Az első és az utolsó útjelzők szombatok: először a napra, majd az évre vonatkozóan. Az alfa és ómega szombatok között azonosított ünnepek körén belül hét ünnep és öt szent gyülekezés található. Ha beleszámítjuk az alfa hetedik napi szombatot és az ómega hetedik évi szombatot, akkor hét szent gyülekezésünk és hét ünnepünk van. Közismert, hogy a Sátoros ünnep nyolcadik napja nem része az ünnepeknek, és megteremti annak a rejtélyét, hogy a nyolcadik a hét közül való. Az a pont, amelyre itt rámutatok, az, hogy Jézus, mint Palmoni, abszolút megdöbbentő módon rendezte el a számok változatait a „23.” fejezetben belül.

Tavaszi

A tavaszi ünnepek magukban foglalják a kovásztalan kenyerek hétnapos ünnepi időszakát, amelynek kezdetén egy alfa szent gyülekezés, végén pedig egy ómega szent gyülekezés áll. Pünkösöd a tavaszi ünnepek harmadik szent gyülekezése. Pünkösöd egy hét hétből álló időszak után következik, amely az ötvenedik napon tartott ünneppel zárul. A tavaszi ünnepeket négy ünnepnap és három időszak jelöli. A páska, a kovásztalan kenyerek ünnepe, az első zsengek és a pünkösöd alkotják a négy ünnepnapot, a három időszak pedig a kovásztalan kenyerek hét napja, a pünkösöd ötvenedik napját megelőző és azt magában foglaló negyvenkilenc nap, valamint az első három nap, amely egy három lépésből álló időszak.

A húsvét időszakának zsengeáldozata megfelel a pünkösd napján bemutatott zsengeáldozatnak; a húsvét háromnapos időszakában bemutatott árpazsenge-áldozatok, valamint a pünkösdkor bemutatott búzazsenge-áldozat a negyvenkilenc, illetve ötven napos pünkösd-i időszak végén.

Bukás

Az őszi ünnepek egy meghatározott ünnepnappal kezdődnek, amely egy tíznapos időszakot indít el, és ez ítélethez vezet. Az ítéletet követő ötödik napon egy hétnapos ünnep kezdődik, amelynek hét napja közül az első és az utolsó nap szent gyülekezésként van megjelölve. A tizenötödik naptól a huszonkettedik napig a Sátoros ünnepet ülik meg, majd a huszonharmadik napon a föld szombatját tartják meg.

Amikor az őszi ünnepeket a tavaszi ünnepek fölé helyezzük, két olyan sort kapunk, amelyeket egyaránt huszonkét vers képvisel; így azokat a héber ábécé huszonkét betűje jelképezi. Amikor ez megtörténik, az első útjelző a hetednap-i szombat szent gyülekezése, az utolsó útjelző pedig a hetedik évi szombat szent gyülekezése.

A hetedik hónap tizenötödik napján is, amikor összegyűjtöttétek a föld gyümölcsét, ünnepet üljetek az Úrnak hét napon át: az első napon nyugalomnap legyen, és a nyolcadik napon is nyugalomnap legyen. 3Mózes 23:39.

A pünkösd volt a korai eső, a Sátoros ünnep pedig a késői eső. A Szentlélek pünkösdkor való kitöltését egy nap jelképezte, a Sátoros ünnep által jelképezett kitöltetés pedig egy olyan időszak, amely véget ér, és amelyet aztán egy szombat követ, vagyis a hét nap nyolcadik napja. Az a szombat, amely a Szentlélek kitöltetésének végső megnyilatkozását követi, azt a szombatot jelképezi, amikor a föld ezer évig nyugszik.

„A nyomorúság idején mindnyájan elmenekültünk a városokból és falvakból, de az istentelenek üldöztek bennünket, és karddal hatoltak be a szentek házaiba. Felemelték a kardot, hogy megöljenek bennünket, de az eltört, és tehetetlenül hullott alá, mint a szalmaszál. Ekkor mindnyájan éjjel és nappal szabadításért kiáltottunk, és a kiáltás felhatolt Isten elé. A nap felkelt, és a hold megállt. A patakok megszűntek folyni. Sötét, nehéz fellegek emelkedtek fel, és összeütköztek egymással. De volt egyetlen tiszta hely a rendíthetetlen dicsőségben, ahonnan Isten szava úgy hangzott, mint sok vizek zúgása, és megrázta az eget és a földet. Az ég megnyílt és bezárult, és nyugtalanságban volt. A hegyek megrendültek, mint a nád a szélben, és széttöredezett sziklákat szórtak mindenfelé. A tenger forrt, mint a fazék, és köveket vetett a földre. És amikor Isten megmondta Jézus eljövételének napját és óráját, és átadta népének az örökkévaló szövetséget, egy mondatot szólt, majd elhallgatott, miközben a szavak végighömpölyögtek a földön. Isten Izráelre felfelé szegezett szemmel állt, hallgatva a szavakat, amint azok Jehova szájából kijöttek, és végigharsogtak a földön, mint a leghatalmasabb mennydörgés mennydörgései. Félelmetesen ünnepélyes volt. És minden mondat végén a szentek így kiáltottak: „Dicsőség! Halleluja!” Arcukat beragyogta Isten dicsősége; és ragyogtak a dicsőségtől, miként Mózes arca is, amikor lejött a Sinai-hegyről. Az istentelenek nem tudtak rájuk tekinteni a dicsőség miatt. És amikor a véget nem érő áldást kimondták azokra, akik Isten szombatját szentül megtartva tisztelték Őt, hatalmas győzelmi kiáltás

hangzott fel a fenevad és annak képmása felett.”

„Akkor kezdődött a jubileum, amikor a földnek nyugalomban kellett lennie.” Early Writings, 34.

A jubileum az ötvenedik év, hét hétesztendős ciklus után, ami annak a 49 napnak felel meg, amely az ötvenedik, pünkösd napához vezet. Amikor az őszi ünnepek vonala egybeillesztetik a tavaszi ünnepekkel, 49 nap adódik, amelyek a pünkösdhöz vezetnek, amely a sátoros ünnep hétnapos időszakának kezdetét jelzi. A pünkösd és a sátoros ünnep egybeesik, és együtt az utóbbi eső időszakát jelölik meg, amely a hamarosan eljövendő vasárnapi törvénnyel kezdődik, és addig tart, amíg a kegyelemidő lezárul, az Úr visszatér, majd a föld megnyugszik, amint azt a hetedik évi szombat szemlélteti, amely a hétnek nyolcadikja a sátoros ünnepben.

Amikor a huszonkét versből álló mindkét sort együtt hozzuk, ezt több okból tesszük. Mindkét sor huszonkét versből áll; a huszonkettő a 220 tizede, ami az istenség és az emberség egyesülésének jelképe.

Mindkét sor a huszonkét betűből álló héber ábécét jelképezi.

Mindkét vonal az ünnepeket jelképezi.

Mindkét vonal az év két aratási időszakát jelképezi.

Mindkét vonal Krisztus munkáját ábrázolja az udvarban, a szenthelyen és a szentek szentjében. A Leviticus a papokra vonatkozik, Jézus pedig a mennyei Főpap. Ezen okok miatt joggal alkalmazzuk a „sort sorra” módszertanát a Leviticus huszonharmadik fejezetének negyvennégy versére.

A pünkösd volt a korai eső a kereszténység számára, és a sátoros ünnep a késői eső a kereszténység számára. Ezért a tavaszi „pünkösd napját” a sátoros ünnep őszi hét napjával hozzuk összhangba. Amikor White testvérnő kijelentette: „A nyomorúság idején mindannyian elmenekültünk a városokból és falvakból”, azzal azt az időt jelöli meg, amikor Isten népe az üldöztetés miatt a pusztában él. A lombsátrakban való lakás a sátoros ünnep idején előképe annak a történelemnek, amely közvetlenül a föld számára elrendelt szombati jubileumi nyugalomhoz vezet.

A pünkösd napja a Sátoros ünnep hét napjának kezdetét jelzi. Azután a jubileumot a nyolcadik nap jelképezi, vagyis a Sátoros ünnep hét napját. A Sátoros ünnep előtt öt nappal volt az engesztelés napja. Így a pünkösd előtt öt nappal, amely a Sátoros ünnep kezdetét jelzi, az ítélet van megjelölve. Az engesztelés napjának ítélete előtt tíz nappal van a Trombiták ünnepe. Amikor a vonalakat egybevetjük, a vasárnapi törvény előtt öt nappal, amelyet a pünkösd jelképez, az ítélet van megjelölve. Tíz nappal az előtt a Trombiták ünnepe van megjelölve.

Krisztus keresztsége az Ő halálát, eltemetetését és feltámadását jelképezte. Ezt a három lépést az Ő páskai halála, a szombaton való eltemetése és nyugalma, valamint a vasárnapi feltámadása ábrázolja. Halálának, eltemetetésének és feltámadásának három napja egy olyan útjelző, amely három lépésből áll. Ezért a tavaszi és őszi ünnepek két vonalának összekapcsolását a feltámadástól kezdjük. A harmadik napi feltámadás egy negyvenkilenc napos időszakot indít, amely Pünkösdhöz

vezet, amely a vasárnapi törvény. Ezt a negyvenkilenc napos időszakot a kovásztalan kenyerek ünnepe előzi meg, amely egy nappal korábban kezdődik, és az első zsengek napján túl még öt napig tart.

Az első zsengek feltámadásától a vasárnaptörvényig negyvenkilenc nap telik el; a vasárnaptörvény az ötvenedik nap. Öt nappal a vasárnaptörvény előtt az ítélet van jelképezve, és tíz nappal ezen ítélet előtt a trombiták figyelmeztetése van megjelölve. A feltámadás az első jelzőpont, majd öt nappal később a kovásztalan kenyerek időszaka véget ér. Harminc nappal azután, hogy a kovásztalan kenyerek időszaka befejeződik, bekövetkezik a trombiták figyelmeztetése. Tíz nappal később az engesztelés napjának ítélete van megjelölve, és öt nappal később elérkezik a pünkösdi vasárnaptörvénye.

Ez hét útjelzőt azonosít a tavaszi és őszi ünnepek „sorról sorra” történő alkalmazásában: a kovásztalan kenyerek kezdetét, a feltámadást, a kovásztalan kenyerek végét, a trombiták figyelmeztetését, az ítéletet, a pünkösdt és a késői esőt. E hét útjelző egy alfa hetednap szombaton és egy ómega hetedik évi szombaton belül helyezkedik el. A két szombat közé foglalt hét útjelző elkülönít és azonosít egy ötnapos időszakot, amelyet egy harmincnapos időszak, egy tíznapos időszak, egy ötnapos időszak és egy hétnapos időszak követ.

Amikor ezután Krisztus feltámadását hozzáigazítjuk, egy negyvennapos időszakot találunk, amely alatt „színről színre” tanította a tanítványokat, majd ezt követően felemelkedett. Azután tíz napon át a tanítványok a felsőházban voltak. Ez a tíz napos időszak pünkösdi napján zárult le, amely a vasárnapi törvény. Ez egy negyvennapos és egy tíznapos időszakkal egészíti ki a papoknak a Léviták könyve „23” által ábrázolt vonalát.

A feltámadástól számítva öt nap van a kovásztalan kenyerek végéig, azután harminc nap a trombitás figyelmeztetésig, majd öt nap Krisztus mennybemeneteléig, aztán öt nap az ítéletig, majd öt nap a pünkösdi utolsó esőjének hét napjáig.

A kovásztalan kenyerek hét napjának kezdetét a következő napon az első zsengek feltámadása követi. A feltámadás a kovásztalan kenyerek hét napján belül történik, és a feltámadás után öt nappal a kovásztalan kenyerek időszaka véget ér.

A kovásztalan kenyerek ünnepének vége után harminc nappal a trombiták figyelmeztetést jeleznek.

A trombiták figyelmeztetése után öt nappal Krisztus negyvennapos tanítását követően felment a mennybe. Mennybemenetele jelezte a felső szobában töltött tíz nap kezdetét.

Akkor, mennybemenetele után öt nappal, ítélet jelöltetik ki.

Öt nappal később a pünkösdi vasárnaptörvény megnyitja a késői eső hét napos időszakát.

A száznegyvennégyezer azok, akik követik a Bárányt, valahová csak megy. Illést és Mózeszt 2020. július 18-án megölték. Ott ölték meg őket, ahol a mi Urunkat is megfeszítették. Krisztus feltámadása előképe volt a 2023. december 31-i feltámadásnak. E dátum előtt, 2023 júliusában, a pusztában egy hang olyan üzenetet kezdett hirdetni, amelyet a kovásztalan kenyér jelképez. A kovász a tévelygést, a képmutatást és a bűnt jelképezi, és a pusztából jövő üzenet kovásztalan volt.

2023. december 31-étől a vasárnaptörvényig a 3Mózes „23” megtervezte a száznegyvennégyezer engesztelésének keretét. Ez a keret összhangban áll Miller álmával, Malakiás harmadik fejezetével és a Jelenések könyve tizenkilencedik fejezetének egeinek ablakával. Összhangban áll továbbá a harmadik és a kilencedik órával a szent héten Kr. u. 27 és 34 között.

Ezekkel a következő cikkben folytatjuk.

„Ismeret által telnek meg a kamrák minden drága és kedves kincessel.”

„Az elme és a lélek, valamint a test számára is Isten törvénye az, hogy az erőfölény erőfeszítés által nyerhető el. A fejlődést a gyakorlás munkálja. E törvénnyel összhangban Isten Igéjében gondoskodott a szellemi és lelki fejlődés eszközeiről.

„A Biblia mindazokat az alapelveket tartalmazza, amelyeket az embereknek meg kell érteniük ahhoz, hogy alkalmassá váljanak akár erre az életre, akár az eljövendő életre. És ezeket az alapelveket mindenki megértheti. Senki, akiben van készség tanításának megbecsülésére, nem olvashat el egyetlen szakaszt sem a Bibliából anélkül, hogy ne nyerne abból valamilyen hasznos gondolatot. A Biblia legértékesebb tanítása azonban nem esetleges vagy összefüggéstelen tanulmányozás által nyerhető el. Az igazság nagy rendszere nincs úgy bemutatva, hogy a sietős vagy felületes olvasó felismerhesse. Kincseinek nagy része jóval a felszín alatt rejlik, és csak szorgalmas kutatással és kitartó erőfeszítéssel nyerhető el. Azokat az igazságokat, amelyek ezt a nagy egészet alkotják, fel kell kutatni és össze kell gyűjteni, „itt egy keveset, ott egy keveset”. Ézsaiás 28:10.”

„Ha ily módon felkutatjuk és egybegyűjtjük őket, kitűnik, hogy tökéletesen illenek egymáshoz. Mindegyik evangélium kiegészíti a többi, minden prófécia egy másiknak magyarázata, minden igazság valamely másik igazság kibontakozása. A zsidó rendtartás előképeit az evangélium teszi világossá. Isten Igéjében minden elvnek megvan a maga helye, minden ténynek a maga jelentősége. És a teljes felépítmény, mind tervében, mind kivitelében, tanúságot tesz Szerzőjéről. Ilyen szerkezetet a Végtelenén kívül semmiféle értelem sem foganhatott vagy alkothatott meg.”

„A különböző részek felkutatása és egymáshoz való viszonyuk tanulmányozása során az emberi elme legmagasabb rendű képességei fokozott működésre hivatnak. Senki sem foglalkozhat ilyen tanulmányozással anélkül, hogy értelmi ereje fejlődne.”

„A bibliai tanulmányozás szellemi értéke nem csupán az igazság felkutatásában és összegyűjtésében rejlik. Abban az erőfeszítésben is megmutatkozik, amely a feltárt témák megragadásához szükséges. Az az elme, amelyet csak közönséges dolgok foglalkoztatnak, eltölpül és elerőtlenedik. Ha sohasem készítetik arra, hogy magasztos és messzeható igazságokat fogjon fel, idővel elveszíti növekedőképességét. E hanyatlás elleni oltalmul és a fejlődés serkentőjeként semmi sem ér fel Isten Igéjének tanulmányozásával. Az értelmi képzés eszközeként a Biblia hatásosabb bármely más könyvnél, sőt minden más könyvnél együttesen is. Témáinak nagyszerűsége, kijelentéseinek méltóságteljes egyszerűsége, képeinek szépsége úgy eleveníti meg és emeli fel a gondolatokat, ahogyan semmi más nem képes. Egyetlen más tanulmány sem közölhet akkora szellemi erőt, mint a kinyilatkoztatás fenséges igazságainak megragadására tett erőfeszítés. Az az elme, amely ily módon kapcsolatba kerül a Végtelen

gondolataival, szükségképpen kitágul és megerősödik.”

„És még ennél is nagyobb a Biblia ereje a lelki természet fejlesztésében. Az ember, akit Isten a Vele való közösségre teremtett, valódi életét és fejlődését egyedül e közösségben találhatja meg. Mivel arra teremtett, hogy legfőbb örömét Istenben lelje, semmi másban nem találhatja meg azt, ami lecsillapíthatja a szív vágyakozását, kielégítheti a lélek éhségét és szomjúságát. Aki őszinte és tanítható lelkülettel tanulmányozza Isten Igéjét, és annak igazságait törekszik megérteni, kapcsolatba jut annak Szerzőjével; és — hacsak saját választása folytán nem — fejlődésének lehetőségei határtalanok.”

Stílusának és tárgyköreinek széles változatosságában a Biblia minden értelmet érdeklődésre indít, és minden szívre hatást gyakorol. Lapjain megtalálható a legősibb történelem; az élethez a leghívebb életrajz; az állam irányítására és a háztartás rendjének szabályozására vonatkozó kormányzati elvek — olyan elvek, amelyeket az emberi bölcsesség soha nem múlt felül. Tartalmazza a legmélyebb filozófiát, a legédesebb és legfenségesebb, a legszenvedélyesebb és legmeghatóbb költészetet. A Biblia írásai értékükben mérhetetlenül felülmúlják bármely emberi szerző műveit, még akkor is, ha csupán ebből a szempontból tekintjük őket; ám végtelenül tágabb körűek és végtelenül nagyobb értékűek, ha a nagy központi gondolathoz való viszonyukban szemléljük őket. E gondolat világosságában szemlélve minden téma új jelentőséget nyer. A legegyszerűbben megfogalmazott igazságokban is olyan alapelvek rejlenek, amelyek magasak, mint az ég, és átfogják az örökkévalóságot.

„A Biblia központi témája, az a téma, amely köré az egész könyv minden egyéb témája csoportosul, a megváltás terve: Isten képmásának helyreállítása az emberi lélekben. A reménység első sejtetésétől kezdve, amely az Édenben kimondott ítéletben hangzott el, egészen a Jelenések könyvének ama utolsó dicsőséges ígéretéig: „És látják az ő arcát; és az ő neve homlokukon lesz” (Jelenések 22:4), a Biblia minden könyvének és minden szakaszának mondanivalója e csodálatos téma kibontakoztatása: az ember felemelése; Isten ereje, „aki győzelmet ad nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.” 1Korinthus 15:57.

„Aki megragadja e gondolatot, annak végtelen kutatási mező tárul elé. Nála van a kulcs, amely megnyitja előtte Isten Igéjének egész kincstárát.”

„A megváltás tudománya minden tudományok tudománya; az a tudomány, amely az angyalok és a bűnbe nem esett világok minden értelmes lényének tanulmányozásának tárgya; az a tudomány, amely Urunk és Üdvözítőnk figyelmét leköti; az a tudomány, amely beletartozik abba a szándékba, amely a Végtelen elméjében formálódott — „örök időnkön át elhallgatva tartatott” (Róma 16:25, R.V.); az a tudomány, amely Isten megváltottainak tanulmányozása lesz a végtelen korszakokon át. Ez a legmagasabb rendű tanulmány, amellyel az ember foglalkozhat. Úgy felüdíti az elmét és felemeli a lelket, ahogyan arra semmiféle más tanulmány nem képes.”

„A tudás kiválósága abban áll, hogy a bölcsesség életet ad azoknak, akik bírják azt.” „Azok a beszédek, amelyeket én szólok néktek” — mondta Jézus — „lélek és élet.” „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” Prédikátor 7:12; János 6:63; 17:3, R.V.

A teremtő energia, amely a világokat létre hívta, Isten szavában van. Ez a szó erőt közöl; életet nemz. Minden parancs ígéret; ha az akarat elfogadja, és a lélek befogadja, magával hozza a Végtelen életét. Átalakítja a természetet, és újjáteremti a lelket Isten képmására.

Az ily módon közölt élet hasonlóképpen tartatik fenn. „Az ember nemcsak kenyérrel él, hanem minden igével, amely Isten szájából származik” (Máté 4:4).

„Az értelem, a lélek, abból épül fel, amivel táplálkozik; és rajtunk áll meghatározni, mivel tápláltassék. Minden embernek hatalmában áll megválasztani azokat a tárgyakat, amelyek gondolatait lefoglalják és jellemét formálják. Minden olyan emberről, akinek kiváltsága, hogy hozzáférhet az Írásokhoz, ezt mondja Isten: „Megírtam neki törvényem nagy dolgait.” „Kiálts hozzám, és felelek neked, és nagy és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyeket nem tudsz.” Hóseás 8:12; Jeremiás 33:3.

„Isten Igéjével a kezében minden ember, bárhová vesse is őt az életben a sorsa, olyan társaságban lehet, amelyet csak választ magának. Lapjain beszélgetést folytathat az emberi nem legnemesebb és legkiválóbb alakjaival, és hallgathatja az Örökkévaló hangját, amint emberekkel szól. Miközben azokat a témákat tanulmányozza és szemléli, amelyekbe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1 Péter 1:12), az ő társaságukban lehet. Követheti a mennyei Tanító lépteit, és hallgathatja szavait, mint amikor a hegyen, a síkságon és a tenger partján tanított. E világban élhet a menny légkörében, a föld szomorkodóinak és megkísértettjeinek a reménység gondolatait és a szentség utáni vágyat közvetítve; maga pedig mind közelebb és közelebb jutva a Láthatatlannal való közösséghez; miként az a hajdani férfi, aki Istennel járt, egyre közelebb és közelebb vonódva az örök világ küszöbéhez, míg a kapuk megnyílnak, és ő belép oda. Nem idegenként fog ott találni magára. Azok a hangok, amelyek köszöntik majd, a szentek hangjai lesznek, akik láthatatlanul itt a földön az ő társai voltak — azok a hangok, amelyeket itt megtanult felismerni és megszeretni. Aki Isten Igéje által a mennyyel való közösségben élt, otthon fogja érezni magát a menny társaságában.” Nevelés, 123–127.